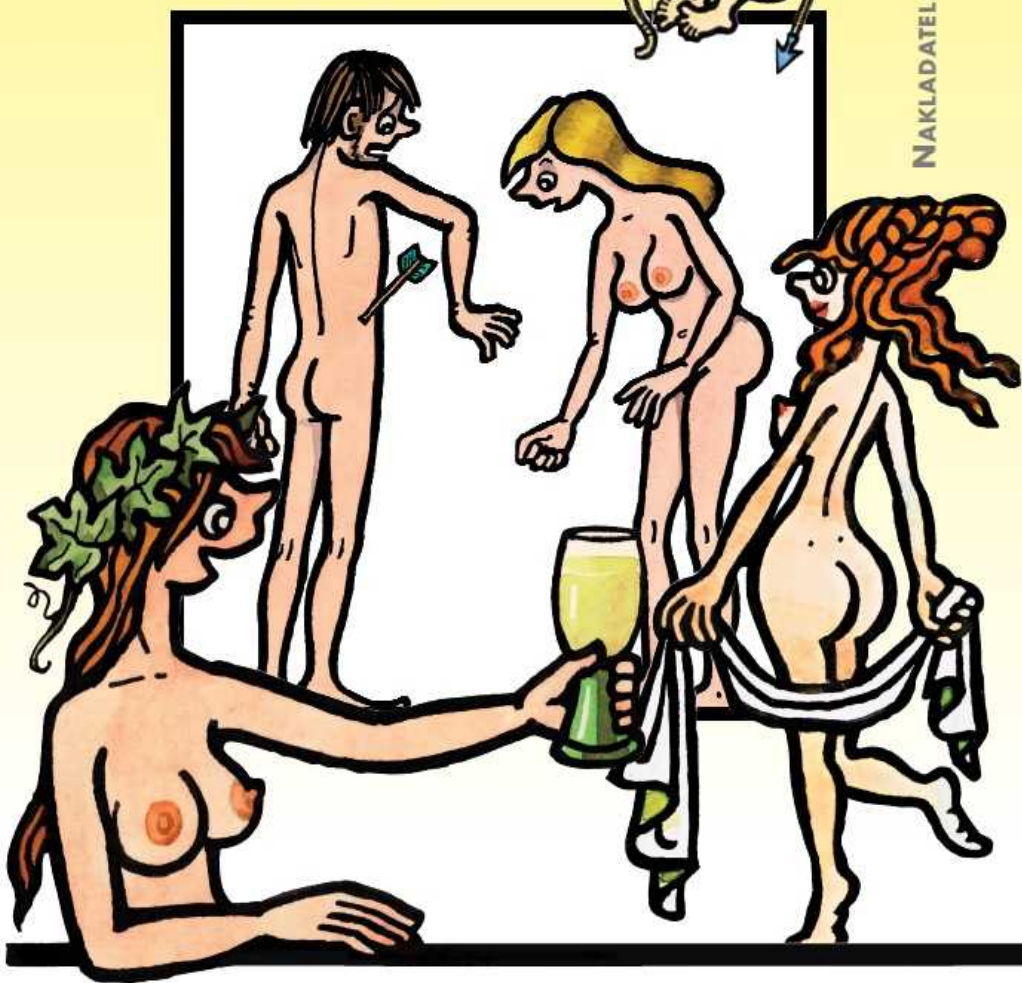

SEXUÁLNÍ VŠEHOCHUŤ

RADIM
UZEL

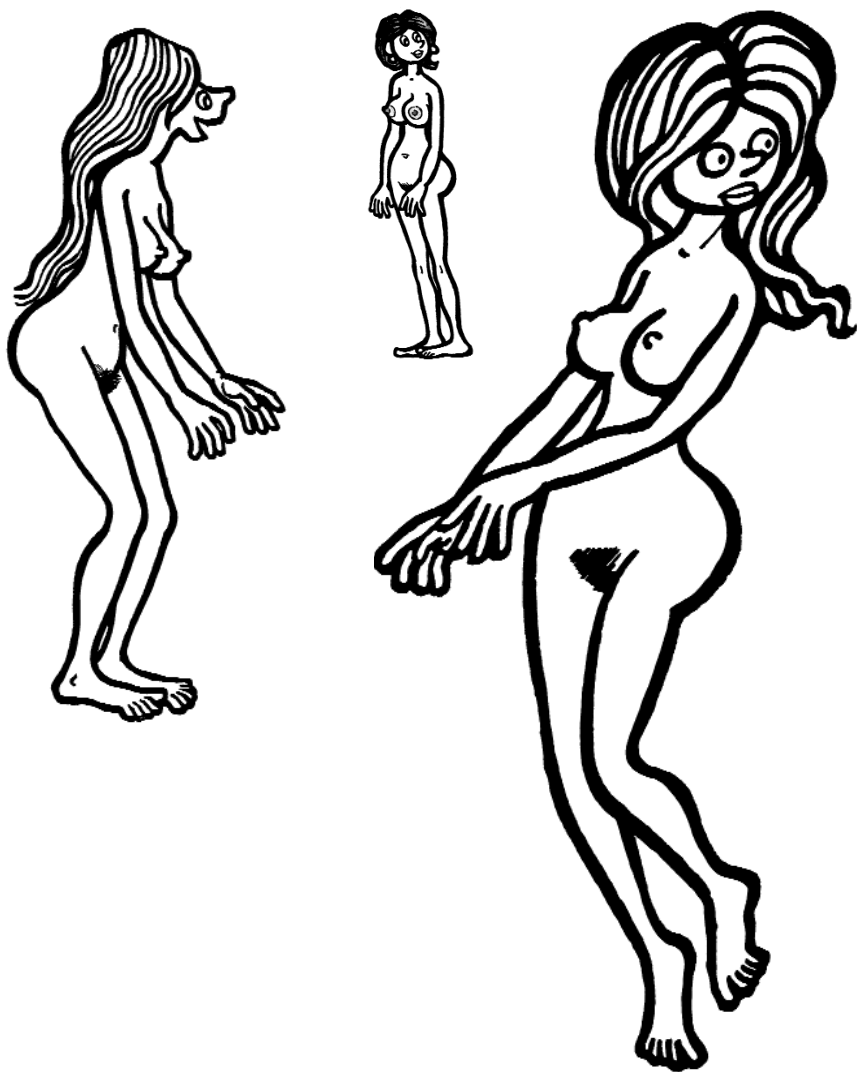

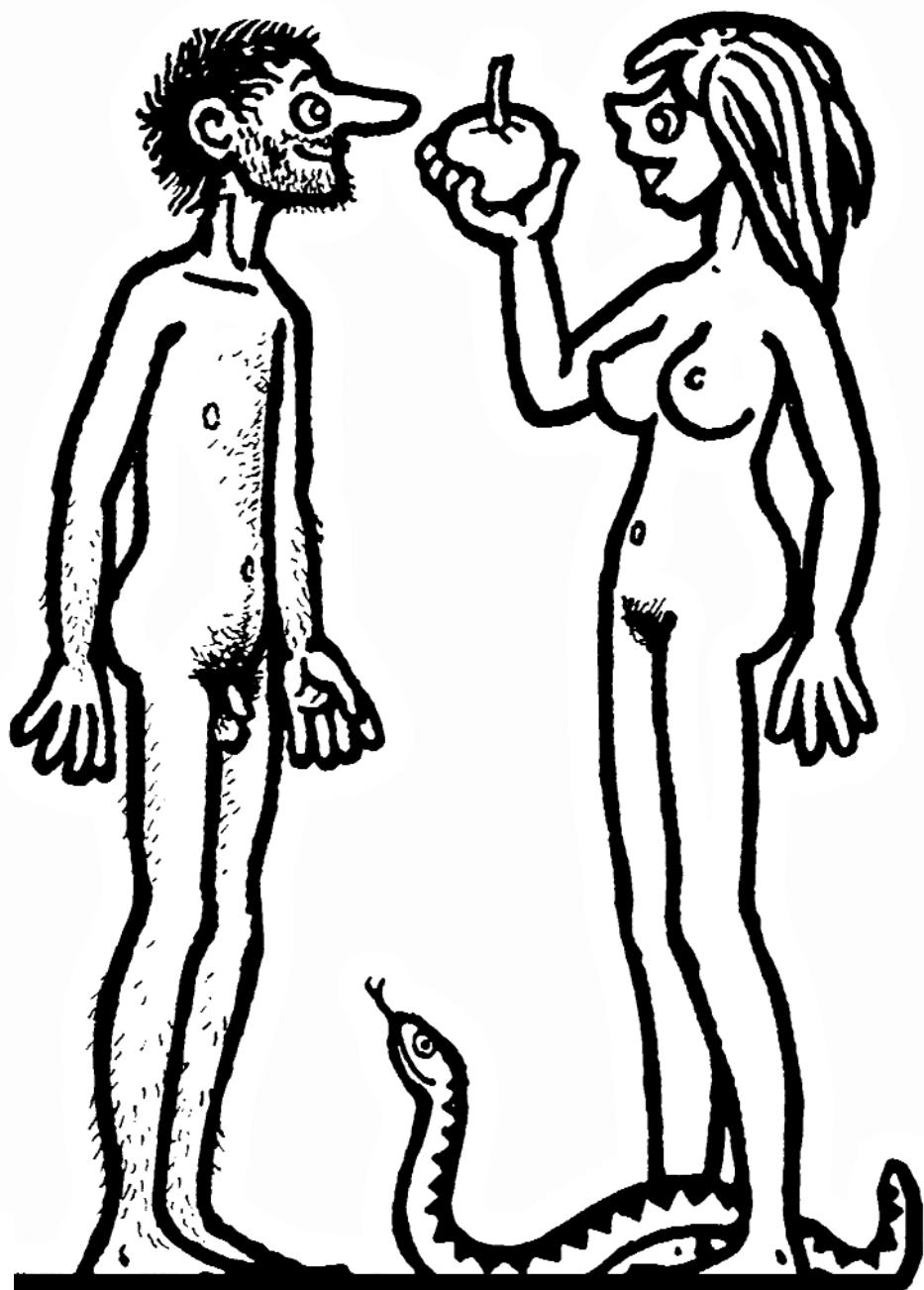
NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

SEXUÁLNÍ VŠEHOCHUŤ

(podle abecedy)

RADIM UZEL

**SEXUÁLNÍ
VŠEHOCHUŤ**
(podle abecedy)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Vydání této knihy
podpořila firma
Akacia Group, s.r.o.

Copyright text © Radim Uzel, 2014
Illustration © Jiří Winter – Neprakta, 2014
Cover and layout © Karel Kárász, 2014
© Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-227-3

LIDSKÁ SEXUALITA JE VŠUDYPŘÍTOMNÁ

Lidská sexualita je všudypřítomná, prostupuje životem každého člověka od narození do smrti. Dokonce sexualitě vděčíme i za svou vlastní existenci. Vždyť přece naši rodiče museli nejméně jednou v životě pohlavní styk absolvovat. A pokud jsme zplozeni mimotělním spojením vajíčka a spermie ve zkumavce, tak musel náš tatínek ty spermie získat onanií.

Někteří lidé to neradi slyší. Považují sexualitu za něco nemravného. Většina lidí si však o sexualitě ráda něco přečte. V následujícím textu jsem se pokusil to seřadit abecedně. Zcela jistě v tom čtenáři zalistují raději než v pojednání o meziplanetárních letech, mimozemských civilizacích, nebo v encyklopedickém pojednání o nemocech ušních, krčních a nosních.

Můžete to číst na přeskáčku. Podobné krátké texty o životě s názvem „Tak nevím“ vydal nedávno filmový režisér Jiří Menzel a věnoval to dokonce našemu panu prezidentovi Klausovi s doporučením, že si to může přečíst třeba i na záchodě. Tak nevím, ale tuto sexuální všehochuť si může na záchodě taky číst nejen pan prezident, ale vlastně každý gramotný občan znalý českého jazyka. Hodí se i do vlaku nebo do čekárny k lékaři. Všimněte si, že tam většina lidí jenom tak sedí a tupě na sebe zírá.

AFRODIZIAKA V historii lidstva známe o něco více než 350 různých všelijakých prostředků původu rostlinného, živočišného, ba dokonce i nerostného, které údajně zvyšují chuť k pohlavnímu styku. Zázračný nápoj lásky propagovaly tedy nejen pradávné báby kořenářky, ale dokonce i moderní výrobci se holedbají neobyčejným účinkem svých výrobků, které zvyšují sexuální vášeň a žádostivost.

Snad jediným účinným prostředkem je kantaridin – extrakt z těl zelených brouků puchýřníků, kterým se někdy říká též španělské mušky. Tato látka je vlastně jedovatá a její požití způsobí podráždění močových cest. V historii byla popsána řada úmrtí, protože ničí ledviny a játra, takže jeho používání je z lékařského hlediska zakázáno. A pokud se takový extrakt dostane koupit v českém erotickém obchodě, vězte, že se jedná o přípravek s homeopatickým ředěním – jedna muška na mnoho hektolitrů vody a ještě několikrát protřepáno a propláchnuto, takže z původní drogy pak v tomto „léku“ nezůstane ani molekula.

Některá afrodiziaka byla vyráběna už s prvotním záměrem psychického ovlivnění, například nastrouhaný roh nosorožce nebo paroh jelena může vyvolat dojem pevné erekce, skutečný farmakologický účinek je však pochybný. Racionální zdůvodnění mají látky kořeněné a aromatické, ty mohou opravdu určitým způsobem sliznici dráždit a libido tím zvyšovat.

Takzvaná zelená medicína nad zvířecími produkty v nápojích lásky vede. Málou rostlina nebyla používána jako afrodiziakum. Nedávno byla dokonce znovu oživena zpráva o erotickém účinku tak obyčejné plodiny, jakou je cibule. Ta má však dvojí účinek. Na jedné straně prý libido povzbuzuje, jinak ale může pachem také trochu odpuzovat. Pěstování cibule je zakázáno v tibetských klášterech, aby zbožní mnichové nebyli vyrušováni ve svých meditacích erotickými

představami. Cibuli také chválí Ovidius ve svém díle „Umění milovati“. Vzápětí však dodává: „Ústa dobře si navoň, ať z nich dech odporný nejde...“ Co uměl Ovidius, umíme i my. Stačí si vyčistit zuby a použít ústní sprej. Taky žvýkačka dokáže často pravé divy.

Eroticky povzbudivá a současně také smrtelně nebezpečná je známá japonská ryba fugu. Tuto rybu v Japonsku mohou připravovat jenom speciálně vyškolení kuchaři, takže její požití pak konzumenta nezahubí, nýbrž vyvolává nejen silnou sexuální touhu, ale také prý mohutnou erekci. Čert ale těm japonským kuchařům věř! Člověk by měl ovšem jistotu, že když už zemře, tak zemře aspoň se ztopořeným penisem. Ryba fugu obsahuje opravdu prudký jed tetrodoxin, který hodujícího labužníka usmrtí během několika minut a několik nešťastníků zaplatilo požití této delikatesy životem. Nebylo ovšem nikdy vědecky prokázáno, že by tetrodoxin měl nějaký přímý vliv na erekci. Odkud tedy pramení ta znamenitá pověst afrodiziaka? Není jiné vysvětlení, než že právě vzácnost této ryby a nebezpečí života spojené s jejím požitím způsobuje to příjemné mrazení v zádech, tu hrůzu srovnatelnou snad s pocitem chůze na napjatém laně nad propastí. V sexuologické literatuře jsou totiž popsány případy, kdy strach způsobí paradoxní erekci. Navíc pak zručností kuchaře zachráněný konzument pocítí mírné pálení v močové trubici v důsledku podráždění. Močí na záchodě, je rád, že to přežil a náhle se cítí jako znovu-zrozený. Výsledkem je erekce jaksepatří.

Ale nemusíme ani tak daleko pro japonskou rybu. Představte si, že i tak běžná pochutina jakou je káva, byla při svém uvedení do Evropy považována za afrodiziakum. Pokud se někdy v té době spisovatelé zmiňovali o kavárnách, považovali je za doupata neřesti. Tak dlouho se o tom mluvilo a psalo, až se v 18. století některé původně neškodné kavárny změnilly opravdu v nevěstince. Určité spojení kávy a prostituce se prý ještě dodnes udrželo ve vídeňském dialektu, protože výraz „Kaffeejungfern“ – kavárenská panna – tam stále platí za označení prostitutky. Kofein má samozřejmě na lidský organismus vliv povzbuzující, mnozí lidé by se bez šálku kávy nedokázali ráno ani probudit. Pravým afrodiziakem je však šálek kávy vypitý ve společnosti lákavého erotického protějšku. Lákadlem je pak pouze tento erotický objekt, zatímco káva je pouhou doplňující kulisou a zástěrkou mnohého milostného dobrodružství.

Nedávno se mne na jedné besedě posluchači ptali na „ženskou viagru“. V novinách se totiž objevil článek o jakémisi novém prostředku, který „dokáže z každé ledové královny udělat během pouhých 24 hodin dračici“. Takový zázrak nám jednou rozdávali na mezinárodní sexuologické konferenci. Jedná se o gel, který obsahuje mužský pohlavní hormon testosteron. Toto želé si žena namaže na kůži předloktí a hormon se tam vstřebává do těla.

Výrobce tvrdí, že se testosteron dostane do krevního oběhu přes kůži a jeho účinek zvýší počet souloží v průměru z původních 2,1 na 7,1 za měsíc. Tato radostná zpráva podle zahraničních novinářů prý zlepšuje chuť na sex o 238 %.

Takové zprávy je však nutno brát s určitou rezervou. S ženskou pohlavní touhou to není tak jednoduché, jak by se na první pohled zdálo. Hormony totiž na chuť k pohlavnímu styku působí jenom zanedbatelným účinkem. Ženské libido daleko více totiž podléhá vlivům psychosociálním. Vzpomínám si, že už v pubertě jsme snili o jakési zázračné tabletě, kterou bychom tajně podali svým spolužačkám a ony by byly povolnější a sexuálně vstřícné. Bohužel musím i dnešní pubertální jinochy zklamat. Taková tableta totiž neexistuje.

Už ve starých učebnicích sexuologie se všeobecně sice traduje poznatek, že na ženskou sexuální touhu působí příznivě mužský

pohlavní hormon. Rozhodně však zde neplatí heslo „čím více tím lépe“. U některé ženy může zejména větší množství mužského testosteronu způsobit známky virilizace. Místo sexuální dračice nás pak může překvapit mírně agresivní osoba s ochlupeným podbříškem a náznakem knírku pod nosem.

Taky srovnání s prostředky jako je viagra bohužel kulhá na obě nohy. Podobné preparáty ať už jako léky nebo potravinové doplňky způsobí pouze zlepšení funkce pohlavních orgánů, což je u muže erekce a u ženy zvlhčení. V žádném případě od nich nemůžeme očekávat zlepšení pohlavní touhy. Nejsou to v pravém slova smyslu afrodiziaka.

Existují tedy nějaké spolehlivé prostředky ke zvýšení chuti k sexu? V dlouhé historii medicínského snažení nebylo bohužel u žádného preparátu posílení sexuální touhy spolehlivě zaznamenáno.

Jeden známý mi nedávno líčil fantastický účinek jakéhosi zázračného parfému, který si za drahé peníze opatřil v sexshopu. Stačilo prý jenom, aby si k němu nějaká žena čichla a sexuální úspěch byl zaručen. Ve skutečnosti byl ten úspěch způsoben změnou jeho chování. Řekl si zkrátka, že to by v tom byl čert, aby si za své peníze neužil. Rázem se tedy stal více odvážným a celý systém jeho namlouvání slavil náhle úspěchy.

Skutečný účinek na zvýšení libida můžeme testovat jenom takzvaným dvojitým slepým pokusem. Při něm se porovnává zkoumaný preparát se zcela jistě neúčinnou látkou tak, že nikdo neví, co je lék a co je kontrola. V některých případech se totiž může objevit takzvaný placebový efekt způsobený ovlivněním psychiky.

Z doposud známých přípravků tímto dvojitým slepým pokusem úspěšně prošly jenom preparáty obsahující aminokyselinu l-arginin. Na hormony se tedy v tomto případě nedá příliš spoléhat. Ženská sexuální touha podléhá spíš ohleduplnému a laskavému chování.

ANÁLNÍ SEX

Zatímco dříve byla pornografie ilegálním koníčkem několika extravagantních zvrhlíků, dnes se všemožná erotická podívaná těší masovému konzumu širokého publika. Nedávno jsem čelil zvědavým dotazům dospívajících, kteří nedokáží pochopit, proč mohou legálně konzumovat pornografii až od osmnácti let.

Vždyť přece už tři roky vlastní občanský průkaz a současně s jeho vydáním jim skončila doba sexuální ochrany nezletilých.

Upřímně řečeno až donedávna jsem na tuto otázku nedokázal kvalifikovaně odpovědět. Je totiž dokázáno, že nenásilná pornografie nemůže konzumentům nijak ublížit.

V současné době už smysl tohoto zákonného opatření tuším. Mládež ve věku 15–18 let totiž může velmi snadno podlehnout představě, že pornografická podívaná zobrazuje skutečnou sexuální realitu. Že zkrátka takové by to mělo být. Ve skutečnosti je však pornografický pohled na lidskou intimní aktivitu značně zkreslený a matoucí. Ženy se totiž tak lačně na mužský poklopec nevrhají, anatomické rozměry penisu mají daleko do veterinárních parametrů vybraných pornoherců a výstřiky ejakulátu přes celou místnost jsou spíše výsledkem filmových triků.

Nepravdivá představa se týká také tak problematické sexuální aktivity jakou je anální pohlavní styk. Neustále se množící dotazy mladých lidí na tuto zvláštní erotickou libůstku svědčí o tom, že zřejmě v důsledku konzumace pornografie se tento dříve okrajový sexuální výstřelek dostává do centra veřejné pozornosti. Jsem přesvědčen o tom, že stále více mladých lidí začíná považovat pohlavní styk do konečníku za něco úplně normálního. Vždyť přece v pornofilmu to lidé provozují s radostí a bez jakéhokoliv náznaku bolesti nebo nepříjemného pocitu.

Odborník, který anální pohlavní styk odsoudí, nebo poukáže na jeho nebezpečí, je považován za zpozdilého puritána. Nerozumí moderním sexuálním trendům a se svými názory ustrnul v dobách viktoriánské morálky.

Odborný článek, přednáška nebo beseda pochopitelně nemůže nic zakázat. I kdyby se o to autor sebevíce snažil, bude jeho úsilí kontraproduktivní. Všichni přece víme, že zakázané ovoce nejvíce chutná. Stejně jako se v pornografické podívané ženám líbí zavádění objemných předmětů do pochvy. Jeden zdatný pornoherec tam přece ženě dokázal nacpat i celou pěst. To musí být přece radost!

Byl bych rád, kdyby aspoň toto sdělení vyznělo jako varování před zdravotně nebezpečnými sexuálními praktikami. Anální sex mezi ně patří zcela nepochybně. Nejenom že enormně zvyšuje nebezpečí sexuálně přenosné nemoci, ale trpí i obecná estetika a hygiena. Vzni-

kající drobné trhliny sliznice konečníku představují vstupní bránu všemožné infekce včetně smrtelného viru HIV. Bez pozvolného rozšíření a dokonalého zvlhčení je anální styk vždy provázen nepříjemnými a bolestivými pocity.

Naproti tomu orální styk je ze zdravotního hlediska při zachování hygienických opatření přece jenom daleko méně nebezpečný. Také hygiena dutiny ústní se udržuje mnohem snáze než hygiena konečníku. Takže některá ta pornografická podívaná nemusí být vždycky stoprocentně zavrženíhodná.

ANTIKONCEPCE UŽ OD STAROVĚKU Nedávno proběhla naším tiskem zpráva o antikoncepčním účinku několika kapek citrónové šťávy, která se má údajně na vatovém smotku zavádět do pochvy. Samozřejmě bych se o tomto nesmyslu vůbec nezmiňoval, nebýt řady lidí, kteří tuto informaci vzali vážně a někteří z nich snad už pečlivě před souloží citrón vymačkávají. Není to ovšem žádný nový vědecký objev, roztok z citrónové šťávy a mahagonových lusků si za antikoncepčním účelem zaváděly ženy na ostrově Martinique v Malých Antilách. Bylo to ovšem už v roce 1502, kdy tam přistál Kryštof Kolumbus. Má to snad být jakýsi pokus o rehabilitaci této metody při nedávném pětistém kulatém výročí tohoto přistání?

Určitý antikoncepční účinek pochopitelně citrónová šťáva má a když se smíchá s výtažkem z mahagonovníku, pak se pohyb spermií značně omezí. Ale když už máme křísit staré metody, proč nesáheme do historie ještě hlouběji? Nabízím poměrně účinnou metodu ze starověkého Egypta z doby XII. dynastie. Není bohužel jubilejní, je stará 3850 roků a zmiňuje se o ní písemnost, která místo citrónové šťávy doporučuje neméně účinný krokodýlí trus, který snad v případě nedostatku krokodýlů může být nahrazen poněkud méně účinným lejmem sloním. A komu by se to jevilo jako odpudivé, tak je zde k dispozici pasta ze včelího medu a uhličitanu sodného.

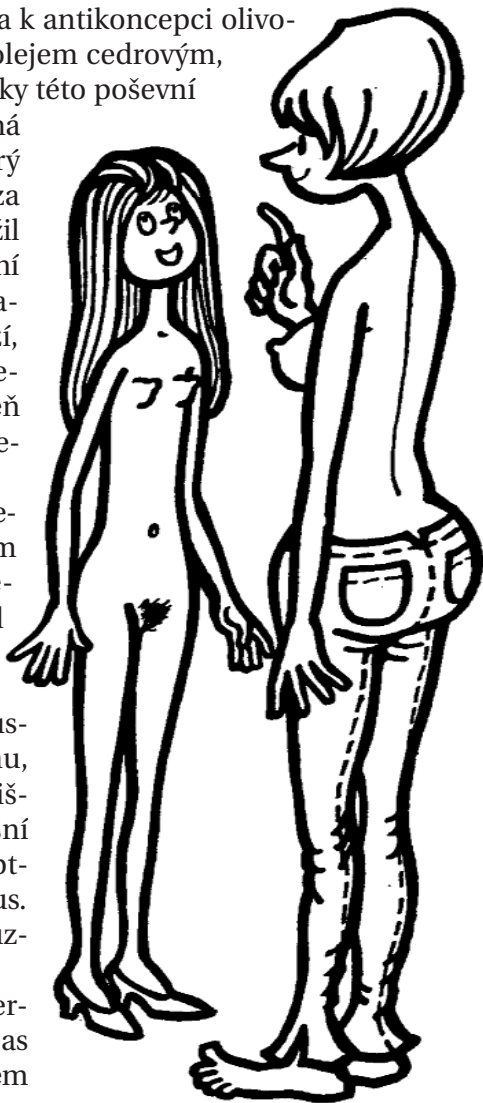
Existují ještě další antikoncepční relikvie. Papyrus Ebers (asi 1550 před Kristem) uvádí použití rozemletých špiček akácií obsahujících arabskou gumu. Není to úplně marné, protože víme, že fermentací v poševním prostředí se uvolňuje kyselina mléčná, kterou obsahují četná moderní, dnes používaná antikoncepční želé. Přidáním vče-

lího medu se zvýšil také mechanický účinek – spermie prostě v medu uváznou. Jako doplněk používali staří Egypťané bezprostředně před pohlavním stykem ještě tak zvanou vykuřovací techniku; zapálením směsi různých vonných bylin ženskou pochvu vykuřovali. Valný antikoncepční význam to sice nemělo, nicméně to mohla být docela zajímavá aromatická sexuální předehra.

Královna Kleopatra používala k antikoncepci olivový olej. Míchala ho prý ještě s olejem cedrovým, olovnatou masťou a kadidlem. Díky této poševní alchymii byla za celý život těhotná jen třikrát. Sóránovi z Efezu, který působil v Alexandrii a v Římě za císařů Traiana a Hadriana, sloužil zase jako bariérový antikoncepční prostředek smotek ovčí vlny, zaváděný do pochvy před souloží, někdy vylepšený ještě namočením do vína; taky se hodila dřevěná fíka smíchaná s již dříve osvědčeným uhličitánem sodným.

Ani středověká islámská gynekologie nezůstala pozadu. Jejím nekorunovaným králem byl nepochybně jistý Al-Rází, který žil v první polovině desátého století v okolí Teheránu. Jako pesar doporučoval třeba železnou strusku, smůlu, tamaryškovou gumu, z rostlin pak kapustu a z živočišných produktů hovězí žluč, ušní maz zvířat, nebo už ze staroegyptských předpisů převzatý sloní trus. Všechny tyto látky používal v různých kombinacích.

Asi o 50 let mladší byl další perský antikoncepční odborník Abbas al Majúsí, který propagoval celkem

jednoduchý recept – zavést před souloží do pochvy kamennou sůl. Jako zpestření tohoto slaného koitu se pak může mužský penis natřít dehtem a k poševní soli přidat ještě květy nebo semena kapusty. Právě kulinářské potěšení, před kterým ta citrónová šťáva, propagovaná českým tiskem na začátku tohoto století, bledne závistí.

Ale dosti legrace! Pokud se naši publicisté rozhodli přispět k řešení klesající porodnosti, mohou opravdu čas od času některou z výše uvedených metod oživit.

Když však chceme objektivně informovat o tzv. chemické antikoncepci, pak je třeba uvést znamenitý prostředek, který je v současnosti k dispozici na našem trhu – tablety Pharmatex. Obsahují účinnou látku, která je zcela neškodná, na znehybnění spermií má však oproti všem starověkým receptům účinek téměř stonásobný.

Citrónovou šťávu si šetřete do čaje! Zejména v dobách nebezpečí nachlazení to bude více užitečné.

ASEXUALITA Velkou pozornost vzbudila zpráva o založení mezinárodního seskupení asexuálů. S potěšením můžeme mezi většinovou společností heterosexuálů a menšinovou komunitou homosexuálů přivítat občany, kteří jsou oproštěni nejen od jakéhokoliv sexuálního pudu, ale jimž je biologická potřeba sexu cizí, v mnoha případech dokonce odporná. Pravda, kdyby se k této víře přihlásilo všechno lidstvo, vedlo by to za několik desítek let k jeho vyhynutí. Pouze naivní prostáček může spoléhat na to, že rozmnožování vytrhnou děti ze zkumavky či klonování. Chtě nechtě však musíme přiznat, že ač je sexualita důležitá pro lidstvo jako celek, zůstává její zařazení do žebříčku individuálních lidských potřeb hodně daleko za kyslíkem, tekutinami či potravou. Zatímco bez kyslíku vydržíme sotva několik minut, bez tekutin několik dní a bez potravy třeba i pár týdnů, dá se bez sexu vydržet celý život a světové sdružení asexuálů přistupuje k této pohlavní abstinenci dokonce s jakýmsi pocitem hrdosti.

Jejich sdružování je navýsost chvályhodné, protože umožňuje naplnění prastaré zásady „svůj k svému“. Partnerský svazek normálně sexuálně disponovaného jedince s asexuálem totiž plní čekárny sexuologických ordinací a stránky všelikého tiskového i internetového poradenství. Odvěký problém „jeden chce a druhý ne“ tvoří dokonce

podstatnou část agendy rozvodových soudů. A teď tu najednou máme možnost párového soužití, v němž sice může existovat vzájemná úcta a hluboce přátelský partnerský vztah, ale sexualita má oboustranně celoživotní dovolenou. Oč více času pak zbývá na jinou zábavu, koníčky, sport, filatelii, četbu, kulturu, zahrádkaření, rybolov a ruční práce! O potomstvo se přece může postarat adopce nebo umělé oplodnění!

Totální asexualita prý postihuje tři procenta světové populace a dá se říci, že je vlastně totožná s naprostou pohlavní chladností, frigiditou. Bylo by omylem se domnívat, že je snad vázána pouze na jedno pohlaví. Počet frigidních žen se zhruba ztotožňuje s výskytem jejich mužských protějšků a příslušníci obou pohlaví teď mají zájem, aby se s nimi nezacházelo jako s nemocnými.

Absence sexuálního pudu může být člověku vrozená. Podle základního zákona přirozeného výběru nebude tato vlastnost příliš častá, protože platí zásada „čím více sexu, tím více potomstva“ a prokazatelně se tak ve zvýšené míře dědí i mužská promiskuita. I frigidní jedinci však sem tam přece jenom souloží; dokonce homosexuální člověk se může, byť s odporem, pohlavním způsobem rozmnožovat. Kromě vrozených dispozic hraje ve vývoji lidské sexuality velkou roli také výchova a zkušenost. Vývojová psychologie souhlasí s tvrzením, že puritánská a sexuálně represivní výchova může produkovat frigiditu jako na běžícím pásu. Stejný účinek má však i nadměrně promiskuitní prostředí. Možná, že i to neustálé sexuální bombardování v tisku, filmech i v televizi, může vyvolat fenomén jakéhosi přesycení a světové hnutí asexuálů je pouze jeho kompenzací. Marná sláva, bez obrázku nahé ženské dnes neprodáte málem ani krém na boty.

Asexuální organizaci tedy můžeme popřát hodně úspěchu a zdaru. Nad snížením nebo naprostým vymizením pohlavního pudu se jistě nebudeme pohoršovat stejně jako nás už nevyvede z míry člověk hypersexuální. Jenom omylem dostával dříve také nálepku jakési nemoci. I tato zvýšená sexuální aktivita má své místo na slunci a můžeme se těšit, že i ženské nymfomanky a mužští satyři založí co nevidět své mezinárodní sdružení. Oproti asexuálům však budou handicapováni v ostatních životních zálibách. Na filatelii, rybolov a ruční práce jim zbude jenom málo času, protože valnou část dne stráví v posteli.

BLUES PO PORODU Jeden čtenář se nedávno někde dočetl o zvláštním úkazu poporodního blues, ve slovníku cizích slov si našel, že se jedná o „moderní zádumčivý tanec volného pohybu“ a hned mi položil otázku, cože to ty šestinedělky tancují a zda i v našich podmínkách se takovéto rituální tanečky odehrávají. Dotyčný se zapomněl podívat do slovníku jazyka anglického, kde slovo „blues“ v první řadě znamená mrzutou náladu, sklíčenost, skleslost, těžkomyslnost, melancholii a depresi. Nikoliv tedy s tančením zádumčivého ploužáku, ale s plačtivou náladou je velice často spojeno časné poporodní období a tento stav někdy zaskočí i školeného profesionála.

Období těsně po porodu je z psychologického hlediska velice zajímavou a podivnou etapou mateřství. Ve všech knihách se uvádí, že okamžitě po porodu matku zaplaví náhlá radost a nevýslovný pocit štěstí a těch pár hodin často ženy označují za nejkrásnější chvíle života. V mnoha případech se však záhy karta obrátí. Nejčastěji asi třetí až čtvrtý poporodní den se téměř u tří čtvrtin šestinedělek objeví depresivní perioda nálady. Nejčastěji začíná pláčem, jehož příčinu často rodička nedokáže vysvětlit. Lékařské vizity na oddělení šestinedělí se tak stávají putováním slzavým údolím a dokonce i školená psychologka v roli novopečené matky sdělila: „Já jsem to všechno studovala, věděla jsem, že to může přijít, myslela jsem si, že to zvládnou, a teď se podívejte, jak tady nesmyslně řvu jako kráva.“

Kromě této extrémní plačtivosti se začíná objevovat nespavost, úzkost, špatná koncentrace, zmatenost a nepřiměřená únava. Pláč nebývá vždy spojen s depresí, ale také s pocitem snížené sebeúcty, osamělosti a zvýšené citlivosti. Někdy můžeme zaznamenat i okamžiky zlosti, jejímž adresátem se stává hlavně manžel, že doma málo pomáhá, že přišel pozdě na návštěvu, že se po porodu opil s kamarády. Někdy se plačící žena vymlouvá na potíže s kojením, má málo

mléka, bojí se, že dítě trpí hladem, nebo má mléka zase hodně a zatvrdlá prsa nedovolují správné sání. Pláč trvá několik minut až dvě hodiny a objevuje se i několikrát za den. Součástí poporodního blues někdy bývají i tělesné příznaky, bolesti hlavy, bušení srdce, bolesti v zádech, nebo různé zažívací potíže. Je zajímavé, že tyto stavy nejsou nějakou specialitou vyspělých zemí, ale objevují se ve všech kulturách, vyskytují se stejně často v USA i třeba v Ugandě, v New Yorku stejně jako v Nairobi, prakticky stejně u žen všech společenských tříd a stavů. Někteří psychologové si to vysvětlují uvolněním porodního psychického napětí. U naprosté většiny žen tento nevysvětlitelný psychický stav odezní sám od sebe asi během deseti dnů; pouze u malého procenta žen může přejít v těžší poporodní depresi, která pak pokračuje dlouhodobě a vyžaduje psychiatrické léčení.

Teprve před několika lety se objevily výzkumy, které zprvu velice nesměle, stále však více a více přesvědčivě upozorňují také na problémy novopečeného otce v souvislosti s mateřským poporodním blues. Stejně jako muži někdy dokáží kopírovat menstruační potíže svých partnerek a někdy dokonce kuriózně i jejich porodní bolesti, přicházejí občas i v raném šestinedělí na muže změny nálady. Při pečlivém zkoumání prý téměř polovina otců udává poruchy koncentrace, zvýšenou zapomnětlivost, nespavost a snad i snížení sexuální potřeby. Jsem si vědom, že teď trochu píchnu do vosího hnízda, ale tyto potíže byly ve zvýšené míře zaznamenány u otců, kteří byli přítomni porodu svého dítěte. Tak nevím, zda ta přítomnost tatínka na porodním sále je ve všech případech zase tak geniální nápad.

BLUETOOTH – MODRÝ ZUB Na startovací čáře sexuální aktivity vyrojí se zpravidla záplava mládežnických dotazů týkajících se způsobu seznamování. „Jak se nejlépe seznámit s dívkou?“ – často i několik lístků s tímto textem se objevuje na různých přednáškách a besedách a tazatelé ani ve snu netuší, jak to mají dnes jednoduché a jaký problém představovalo seznamování třeba pro jejich pradědečky. Mám v knihovně spisek, který se jmenuje „Hra o duši“, v roce 1941 se tam mladí lidé mohli poučit o tom, že existují mezi nimi i takoví zhýralci, kteří hledají lásku na taneční zábavě, na plese, nebo dokonce na místě, kam slušný člověk nikdy nev kročí – v kině. A pokud

by vás zajímalo místo pro vznik mladé lásky nevhodnější, je to pochopitelně kostel.

O necelou jednu generaci dříve – v roce 1923, brojí zase časopis „Láska a pohlaví“ proti seznamovacím iniciativám: „Sňatkové kanceláře a inzeráty dovedou spojit syfilitika s pannou, mrzáka s nejzdravější ženou, prostitutku s nevinným sportmanem; kelímek, v němž vznikají tyto slitiny, jest ze zlata a rozžhavuje jej plamen chamtivého mozku.“

Seznamovací inzeráty mají pochopitelně svá úskalí, zejména proto, že jsou dnes mnohem dostupnější. Ještě před dvaceti lety byla třeba naprosto nemyslitelná inzerce homosexuální a takto orientovaní lidé byli nuceni k potupným nabídkám na zdech veřejných záchodků a kandelábrech. Dnes se zase můžete dočíst, že se k seznámení nabízí osoba „s vyřešenou minulostí“. O způsobu tohoto „vyřešení“ však už ani zmínky. Že by snad nějaká vražda?

Naprosto nepřekonatelné možnosti seznamování však nabízí internet. Tam mohou inzerenti proklamovat nejen vyřešení všech životních komplikací, ale navíc si třeba vymýšlejí i zcela odlišnou identitu včetně zjevu, věku a dokonce i pohlaví. Sexuální výchova právem poukazuje na nebezpečí takových podvodů, na které naletí zpravidla důvěřivá mladá duše. Dávno pryč jsou idylické doby seznamování na plese či v kině. Dnes při internetovém chatování vidíme nejen zájemce o sex se ženatým mužem či vdanou ženou, na své si však přijde nejen sňatkový podvodník, ale i pedofil. Vyřadit při tom můžete nanejvýš člověka, který udělá v jedné větě dvě až tři hrubky. I takových bývá kupodivu dost.

Úplně do kolen mě však dostal ten nejmodernější způsob seznamování zvaný „toothing“. Z Velké Británie přichází nová počítačová technologie zvaná „Bluetooth“ – Modrý zub. Majitelé mobilních telefonů, kapesních počítačů i notebooků vybavených tímto programem mohou navazovat bezdrátovou anonymní komunikaci na krátkou vzdálenost v okruhu asi deseti metrů. Tímto krátkým rádiovým spojením si lidé mohou posílat textové i obrázkové zprávy, pochopitelně si také mohou vyměnit svá telefonní čísla.

Vzpomínám si, že v šedesátých letech jeden pražský noční podnik zavedl nevídanou atrakci. Na každém stole i u barového pultu byly přístroje domácího telefonu, takže v průběhu večera a noci mohla

vznikat nová přátelství po drátě, slečnu od vedlejšího stolu jste mohli pozvat na skleničku telefonem. Dnes se tedy možnost takového seznamu rozšířila z pražského bordelu do londýnských dopravních prostředků, kamarádi a kamarádky se takto mohou seznamovat třeba při nákupu v supermarketu, na schůzích a manifestacích, na výstavách, při sportovních podnicích, nakonec třeba dojde i na kostel a bohoslužby. Komunikační signál není tak anonymní jako když posíláte zprávu někomu na druhém konci zeměkoule, naopak člověk, se kterým si píšete, je právě tady, často se nachází právě ve vašem zorném poli. Je to lákavé a vzrušující.

Když se mne ti mladíci ptají, čím by měli při seznamování začít, existuje univerzální odpověď: pochvalte tu dívku a řekněte jí, že jí to sluší. To by také měla být první zpráva zasílaná pomocí technologie Bluetooth té slečně, která sedí naproti vám v metru. Pak už nezbyvá než věřit, že jakmile ona začne ťukat do klávesnice svého mobilu, odešlá vám příznivou a vstřícnou odpověď. Zkrátka že to není nějaká teroristka, která v této chvíli zrovna odpaluje sebevražednou nálož.

BOHOSLUŽBA UŽ I NA DÁLNICI Nedávno byla u nás zveřejněna pozoruhodná zpráva o zvláštních metodách ruského léčitele Zolotova, který je prý schopen vyvolat současný orgasmus u několika desítek žen pouhým psychickým působením. To, co nedokáže jakékoliv sexuální dráždění, zmůže najednou síla mluveného slova. Tento potulný zázračný léčitel není nějakou bájnou středověkou bytostí, ale provádí své orgastické sedánky v současné době. Pronajímá si za tím účelem různé tělocvičny nebo klubovny bývalého Komsomolu; sjíždějí se za ním ženy téměř z celého Ruska a ta, která přijede jednou, stává se zpravidla už pravidelnou účastnicí těchto orgastických rituálů, kterým Zolotov říká „sexuologické léčebné semináře“.

Na první pohled zní tato zpráva neuvěřitelně, ve skutečnosti však tento chytrák využívá dávno známé skupinové sugesce, kterou přivádí ženy do zvláštního duševního stavu jakéhosi extatického vytržení. Už ve starověku byl známý hypnotický chrámový spánek, který vyvolávali kněží. Po probuzení pak účastníci sdělovali své sny, které na ně byly seslány bohem tohoto chrámu. Některé náboženské extáze jsou dochovány v životopisech svatých, tak třeba svatá Terezie popisuje

svoje vytržení, při kterém se jí zdálo, že její tělo je tak lehké, že se vůbec nedotýká země. Není pochyby, že od takovéhoho vznášení se nad zemí je už k orgastickému prožitku jenom krůček.

Skupinové sugesce bývají často posilovány společně prováděnými rituály, zejména do omrzení opakovanými stejnými slovy, která působí právě vznik jakési kolektivní extáze. I v České republice se etablovala náboženská sekta, jejíž učení je založeno na takzvané transcendentální meditaci, při které je každému účastníkovi přidělena skupina slov – náboženská mantra; jejím nepřetržitým omíláním vzniká pak stav sníženého vědomí. V této chvíli mne nenapadá jiné české slovo než to, že toto neustálé drmolení mantry člověka „oblbně“. Tento psychický mechanismus znají ovšem i různé tradiční církve: vzpomeňte jen na modlitební mlýnky Tibeťanů nebo na katolický růženec.

Nakonec by na tom nebylo nic tak škodlivého. Pokud si někdo libuje ve stavu sníženého vědomí a neubližuje svému okolí, nechť si holduje kolektivním slovním orgiím dle libosti. Orgastický léčitel Boris Zolotov je jistě hoden své mzdy, když umožňuje dosud sexuálně strádajícím ruským ženám poznat něco, co dosud nepoznaly. Nedávno jsem se však stal svědkem kolektivní mantry šířené českým veřejno-právním rozhlasem. Na dálnici D1 jsem v neděli dopoledne vychutnával nebývalý řidičský požitek z jízdy. Šilenci, kteří mne tam ve všední den předjíždějí zprava a kamiony, které svorně bok po boku jedou několik kilometrů téměř stejnou rychlostí, ti všichni zůstali v tento sváteční den doma a já jsem si naladil nedělní bohoslužbu v očekávání chlácholivých slov duchovní útěchy. Ale chyba lávky. Vysílala se bohoslužba Apoštolské církve. Ano, to je ta církev, jejíž představitelé se potulují po českých školách a vyzývají dívky k podpisu závazku předmanželské čistoty a projevují obavy z nezadržitelného nutkání k masturbaci. Tady jsem byl v rádiu svědkem jakéhosi kolektivního vytržení, proti kterému ty orgastické ruské sedánky jsou jenom slabým čajem. Jedna dáma tam předvedla modlitbu, ve které se slovo „pane“ jako mantra opakovalo nejméně třicetkrát. Pro řidiče na dálnici to považují za nebezpečné.

Ale nakonec jedna dobrá zpráva. Další věřící trpěla delší dobou revmatoidní artritidou a klouby ji už bolely tak nesnesitelně, že nemohla ráno vstát. Potom však jednoho dne „vpustila do svého srdce živého

Ježíše“ (nevedla přesný postup tohoto vpouštění) a klouby rázem přestaly bolet. Škoda, že ten náboženský obřad není telefonickou soutěží. Hned bych tam zavolał, že tomuto přechodnému zlepšení se říká dočasná remise. Revmatologové ji u tohoto onemocnění znají i bez vpouštění kohokoliv kamkoliv. Nakonec však zase zpráva špatná: ty klouby zase dříve nebo později začnou bolet znovu. Ale to už bude jiná bohoslužba na jiném kilometru.

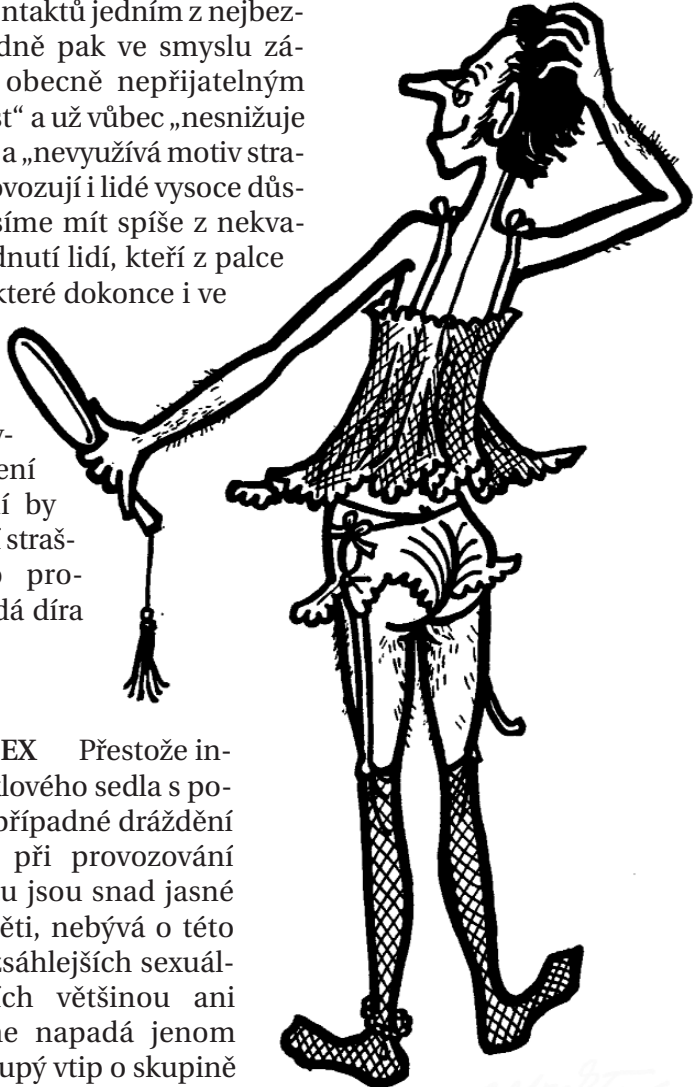

CENZURA VERSUS SEXUÁLNÍ PROBLÉM Jedna mediální agentura měla nedávno potíže s propagací nějakého nápoje. Na billboardech byly zobrazeny černé rty cucající černý palec ruky, přičemž z dolního rtu odkapávala kapka pravděpodobně zmíněného nápoje s nápisem „Do poslední kapky“. Dle názoru Rady pro reklamu uvedené obrázky připomíná orální sex, což prý je „neetické a neslušné“. Prý to „hrubým způsobem ohrožuje normy slušnosti a mravnosti obecně přijímané těmi, u nichž je pravděpodobné, že je reklama zasáhne“.

Již zakladatel psychoanalýzy Sigmund Freud přišel na to, že sexuální symbolika se někdy může projevovat ve významu přeneseném na předměty sexuálně neutrální. Tak například tovární komíny a sloupy mohou připomínat mužský penis, zatímco útvary vpáčené a duté, jako mořské lastury a jeskyně, zřetelně svým tvarem napodobují genitálie ženské. Tyto symboly mají význam nejen při výkladu snů, ale nabývají naléhavý význam u lidí, jejichž sexuální život je neuspokojivý. Přenos jejich libida je pak nabádá proti zobrazování podobných předmětů za každou cenu bojovat. Úřadování takových lidí v roli cenzorů a ve funkci členů různých poradních orgánů pak představuje vodu na mlýn všem mravokárcům a puritánům.

Ten palec v ústech na reklamě může při troše obrazotvornosti vskutku penis připomínat. Stejně tak ovšem nedávno kohosi pobouřila v reklamě zobrazená dívka mlsně pojídací banán. Toto ovoce totiž imituje mužský pohlavní úd nejen tvarem, ale některými hříšnicemi je dokonce používáno jako náhražka vaginálního vibrátoru. Jedna dáma zase kdysi osočila prezidenta Václava Havla, který ke svému podpisu někdy připojil úhledné srdíčko, že tento ušlechtilý tvar připomíná obrácené hýždě a že nás tedy autor tím obrázkem vlastně posílá do oněch nevábných míst, nebo chce snad podvědomě naznačit, kam jsme se to všichni vlastně dostali.

Znovu se tedy dívám na ten palec v puse a zachtělo se mi ochutnat onen propagovaný drink. Reklama viditelně splnila svůj účel. Do-
volte, abych se i já připojil k ocenění mravokárců z Rady pro reklamu. Propagace orálního sexu je z hlediska sexuální výchovy činem veskrze prospěšným. Provozuje ho téměř 80 % populace, je počínáním anti-koncepčním a z hlediska možného přenosu sexuální infekce je ze všech sexuálních kontaktů jedním z nejbezpečnějších. Rozhodně pak ve smyslu zákona „neohrožuje obecně nepřijatelným způsobem mravnost“ a už vůbec „nesnižuje lidskou důstojnost“ a „nevyužívá motiv strachu“. Orální sex provozují i lidé vysoce důstojní. A strach musíme mít spíše z nekvalifikovaných rozhodnutí lidí, kteří z palce v puse, tedy gesta, které dokonce i ve znakové řeči znamená spíše potrava a tekutiny než sex, jsou schopni vytvořit aféru ohrožení mravnosti. Dotyční by zasluhovali vyřknutí strašného orientálního prokletí: „Ať je jim každá díra malá!“

CYKLISTIKA A SEX Přestože intimní kontakt bicyklového sedla s pohlavními orgány a případné dráždění erotogenních zón při provozování cyklistického sportu jsou snad jasné i předškolnímu dítěti, nebývá o této souvislosti v nejrozsáhlejších sexuálních encyklopediích většinou ani zmínky. Takže mne napadá jenom prastarý trochu hloupý vtíp o skupině

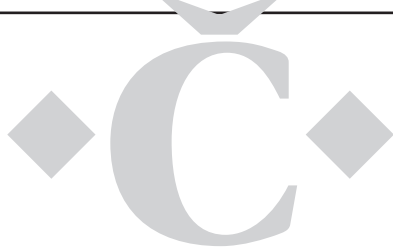
jeptišek, které se na kolech prohánějí po klášterní zahradě a matka představená na ně z okna volá: „Tak, milé sestry, dosti už té legrace, zabrzdit, sesednout a nasadit sedla!“ Ostatně to není zase tak veliký nesmysl, když pomyslím, že jsme kdysi na gynekologickém oddělení používali zvláštní konstrukci cyklistického sedla s jakýmsi výměnnými nástavci; tato mechanická pomůcka byla určena pro léčbu vrozené vývojové vady, kdy se ženě nevytvořila vagína. Postupné zvětšování kalibru nástavce a trpělivé poskakování na sedle pomohlo během několika týdnů vyformovat tento důležitý orgán bez nutnosti složitých operačních zákroků. Skromně mohu poznamenat, že jsem byl dokonce nositelem tohoto vynálezeckého patentu. Před pětadvaceti lety se pochopitelně o takových věcech nesmělo veřejně psát,

vždyť v té době byl i obyčejný vibrátor považován na našich hranicích za nebezpečný kontraband.

Dotyk sedla ovšem není vždycky záležitostí příjemnou nebo léčebnou, naopak v mnohých případech může působit zdravotní komplikace. Ženy jsou na tom o poznání lépe, protože menstruační hygienu řeší cyklistky o-b tampóny a v případě gynekologického zánětu si výlet na kole prostě odpustí. Zato u mužů urologové často zjišťují podráždění prostaty a dolních cest močových zejména v důsledku dlouhodobé masáže tvrdým závodním sedlem. Naštěstí nebyly u cyklistů zaznamenány poruchy plodnosti jako u řidičů dálkových kamiónů, kde se dlouhodobé sedění na varlatech spojené s vibracemi projevuje často sníženou pohyblivostí spermií.

Ale abych nevypadal jako nepřítel cyklistiky, musím přiznat, že rekreační provozování tohoto sportu nemůže způsobit pohlavním orgánům žádné škody. Pouze nemírné holdování cyklistické vášni, lámání rekordů a dlouhodobé masírování intimních partií těla, spojené často ještě s nepříznivým počasím a prochlazením, přináší nepochybně neblahé následky. To se ovšem už netýká jenom jízdního kola, ale každé jiné sportovní aktivity, pokud člověk nezná pravou míru.

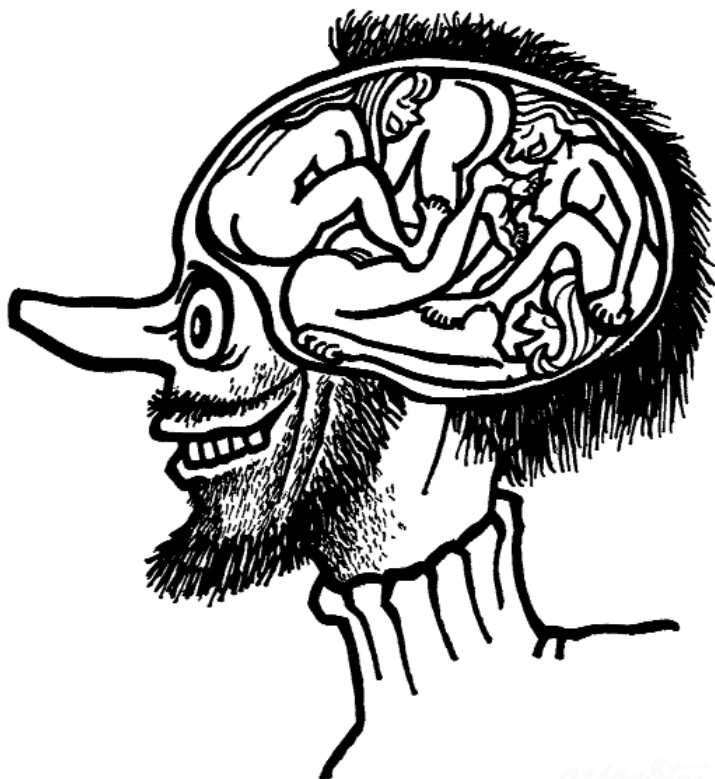

ČTVRTÉ POHLAVÍ Před nějakou dobou se na pultech knihkupectví objevila zajímavá kniha Dr. Pondělíčkové a Dr. Brzka s názvem „Třetí pohlaví“. Jistě nemusím nikomu příliš napovídat a většina čtenářů snadno uhodne, že se jedná o „pohlaví“ homosexuální. Přestože se jedná o značně rozšířený jev, v knihách se uvádí 4 % mužů a 1 % žen, o jeho příčinách toho dosud víme žalostně málo. S největší pravděpodobností se něco stane už někdy v první polovině těhotenství, kdy se u člověka začínají v mozku utvářet speciální centra určující pozdější sexuální orientaci. Nevíme, zda se toto centrum ocitne pod vlivem hormonů, přísunu nějakých součástí potravy, nebo snad na jeho změnu má vliv duševní stres těhotné ženy. Většina vědeckých teorií dnes připouští, že se zkrátka člověk s homosexuální orientací už narodí, jedná se tedy o jev trvalý a neléčitelný, který se samozřejmě nejčastěji projeví v období dospívání.

Mozková oblast, určující jednou provždy, zda se nám budou líbit víc kluci nebo holky, je tedy zmapována a sexuální orientace k ostatním lidem doživotně zakódována. Homosexuálně orientovaný jedinec se samozřejmě nepovažuje za nemocného. Ono se vlastně skutečně o žádnou nemoc nejedná. Ale co vlastní sexuální ztotožnění? Vždyť přece známe i takové případy, že muž se cítí jako žena a žena zase jako muž. Na to existuje zase jiné mozkové centrum, které u drtivé většiny lidí pracuje ve shodě s anatomickým pohlavím. Nicméně čas od času slyšíme o lidech, kteří se dožadují přepsání pohlaví v matrice, změny jména a dokonce i korekčních operací. Jedná se zkrátka o muže „uvězněné“ v ženském těle, kteří se s odporem dívají na svůj ženský genitál a prsa a absolutní tragédií pro ně představuje zejména menstruační cyklus. Na druhé straně máme zase ženy postižené penisem, varlaty a samozřejmě i růstem vousů. Tito tzv. transsexuálové jsou sice dosti vzácní, bývají však často vděčným

námětem novinových článků a stávají se hrdiny různých atraktivních příběhů. Nanejvýš zajímavá je skutečnost, že v bývalých socialistických zemích bylo mnohem více transsexuálů ženských, které se cítily být muži, zatímco v západní Evropě a v Americe tomu bylo právě naopak. Tento vliv společenských poměrů na mozkové sexuální sebeidentifikační centrum se zatím ještě nikomu nepodařilo vysvětlit.

Občas se také vyskytne nějaký člověk, který se zařazuje do kategorie takzvaných bisexuálů, tedy osob, které bychom mohli označit jako sexuálně „podobojí“. Tito lidé jsou v různé míře přitahováni jak opačným, tak i stejným pohlavím, zkrátka ani ryba ani rak, velmi často navazují v průběhu života vztahy hetero- i homosexuální. Příčina bude rovněž v příslušných mozkových oblastech naprogramovaných v polovině těhotenství, jenomže ten program není tak silný a jednoznačně ryzí.

Existuje jedna zajímavá teorie, že prý snad každý člověk v sobě to zrnko bisexuality skrývá. Pokud bychom tedy namalovali stupnici, na jejímž jednom konci by byl jedinec (ať již žena nebo muž) stoprocentně orientovaný na muže a na druhém pak naprosto jednoznačně ten, komu se líbí výhradně ženy, nacházel by se typický bisexuál přesně uprostřed mezi těmito dvěma extrémy. Není tak nepravděpodobné, že většina lidí se pohybuje někde mezi těmito hodnotami, na různých místech stupnice. Pak by tedy nebyl výjimkou člověk, který je třeba osmdesátiprocentní heterosexuál a skrývá v sobě jednu pětinu homosexuality. Třeba o tom ani neví, většinou si to vůbec nepřipouští. Těch dvacet procent homosexuality se celkem dobře maskuje a potlačuje, je to dokonce společensky žádoucí. Vzhledem k výchově a společenským zvyklostem dotyčný jedinec třeba o své částečné homosexuální orientaci ani nic netuší.

Jiné teorie zase říkají, že bisexualita je nesmysl, že se pod ní maskují lidé, kteří jsou prostě se svou sexuální orientací nespokojení. Opravdu ryzí bisexualita by měla být padesátiprocentní. Takovýchto naprosto vyvážených jedinců, pro které mají příslušníci obou pohlaví naprosto stejnou přitažlivost, nebude asi mnoho. A pokud se snad někdo takový vyskytne, může docela oprávněně nést označení příslušníka „čtvrtého pohlaví“.

DÉLKA TRVÁNÍ POHLAVNÍHO STYKU Nedávno byla v jednom časopise uveřejněna délka trvání pohlavního styku a od té doby se začaly množit stížnosti na sexuální nedostatečnost. Ostatně není divu. Ty hodnoty trvání soulože většinou přesahovaly i deset minut a nebyly výjimkou ani půlhodinové nebo ještě delší rekordy. Navíc z tohoto přehledu ještě Česká republika vyšla téměř vítězně. Zkrátka jsme se zde mohli dočíst, že česká soulož je jedna z nejdelších na světě.

Bylo tedy zapotřebí zalistovat ve vědeckých studiích. Našel jsem přehled, který před 35 lety uveřejnil profesor Jan Raboch. Není jistě žádný důvod k tomu, aby se od té doby trvání soulože nějak zásadně změnilo. Technický pokrok sice nezastavíš, máme nesporně mnohem lepší televize a počítače, troufám si však říci, že náš pohlavní styk je přes všechny moderní vynálezy po léta trapně stejný.

Jak bylo roce 1977 zvykem, vycházely základní údaje z moskevských výzkumů profesora G. Vasilčenka. Tento sexuolog dokázal několik set sovětských mužů přesvědčit, aby souložili se stopkami v ruce, měřili čas od zavedení penisu do pochvy a současně u toho ještě počítali množství provedených frikčních pohybů sem a tam.

A zde jsou výsledky: kromě význačně patologických příliš krátkých souloží u velmi mladých jedinců, u nichž skončil pohlavní styk po několika málo pohybech, byla vyčleněna skupina takzvaně „normálních“ mužů s hodnotami kolem průměru. U nich bylo zjištěno, že nejkratší trvání styku byla 1 minuta a 14 vteřin při 68 frikcích. Nejdelší styk pak trval 3 minuty 34 vteřin při 270 pohybech.

Profesor Vasilčenko dále potvrdil známou skutečnost, že pohlavní styk trvá tím kratší dobu, čím delší přestávka mu v pohlavním styku předcházela. Dalším zajímavým poznatkem bylo, že manipulace se stopkami i počítání pohybů u většiny mužů prodloužilo trvání styku

o 10 až 20 procent. Samotné měření času nemělo tak výrazný účinek jako počítání pohybů.

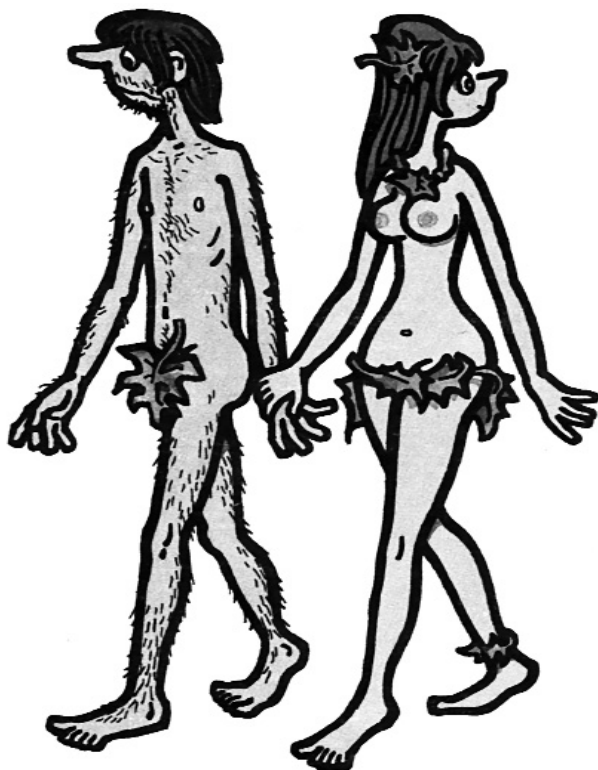
Výrazné zkrácení doby soulože způsobil také první koitus s novou partnerkou. Tělesné uspokojení v takovém případě nastupovalo skutečně téměř zázračným tempem. Po 30. roce věku se u většiny mužů začala doba trvání pohlavního styku výrazně prodlužovat. Toto prodloužení někdy způsobila také třeba malá dávka požitého alkoholu.

Nejzajímavějším zjištěním bylo, že jak v Sovětském svazu, tak i v Československu byla průměrná doba spojení 2 minuty a 2 vteřiny. Nějak to neodpovídá těm moderním výsledkům, které udávají podstatně delší časy. Je to možná způsobeno tím, že lidé už nejsou ochotni souložit se stopkami v ruce a dobu trvání pohlavního styku pouze odhadují. A taky si možná dnes tak trochu vymýšlejí a času si přidávají.

Rozhodně bychom však neměli považovat pohlavní styk za olympijskou disciplínu a výzvu k překonávání rekordů. Platí zde známé olympijské heslo, že není důležité zvítězit, ale zúčastnit se.

DĚDIČNÝ HŘÍCH Přestože biblický Hospodin si nechal na stvoření člověka až poslední den své tvůrčí činnosti, kdy už byl značně unaven, toto dílo se mu zejména po stránce sexuální jaksi nepovedlo. Tento nepodařený tvor totiž vzápětí spáchal prvotní hřích. Mnozí učení teologové vedou na toto téma četné disputace, bohužel se dodnes nedokáží shodnout na tom, co přesně Adam a Eva tímto hříchem spáchali, čím se provinili a co pak potrestáním ztratili. Obávám se, že to nevěděli ani autoři biblické Genesis.

Přijmeme-li mýtické stvoření prvního člověka Adama, byl svým Stvořitelem do Ráje uveden nikoliv jako dítě, ale jako dospělý muž. Pokud nebyl v té chvíli vybaven sexuálním pudem, byl mužem nedokonalým, byl jakýmsi rajským kastrátem. A pokud byl dospělým mužem se vším všudy, byl odsouzen k onanii či pohlavnímu styku se zvířaty, kterých bylo v rajské zahradě více než dost. Eva byla pak posléze stvořena z Adamova žebra. Středověcí učenci žili v přesvědčení, že muž má skutečně o žebro méně. Hospodin jí nepochybně stvořil poprsí, zevní genitál, stydké pysky, celkem zbytečnou panen-

skou blánu, klitoris, vše to ještě vybavil patričním ochlupením. Dovnitř pak strčil pochvu, dělohu, vejcovody a vaječníky. K čemu asi byla ta námaha stvořit to všechno z jednoho mužského žebra? K tomu, aby mu byla platonickou družkou, nebo aby mu pomáhala připravovat pokrm? A měli vůbec nějakou snídani, oběd či večeři? K čemu pak Eva potřebovala sekundární ženské pohlavní znaky? K čemu třeba poprsí?

Měl vůbec pravěký Adam už v Ráji schopnost erekce? K jakému účelu mu asi mohla sloužit? Měla Eva při sexuálním vzrušení všechny příznaky zvlhčení poševní sliznice? Nebo tohoto vzácného úkazu nabyla až po vyhnání z Ráje? Už jako dítě školou povinné jsem byl v hodině náboženství přesvědčen o tom, že ten svůdnický had je vlastně symbolem mužského penisu. A to jsem, prosím, v té době vůbec nevěděl, že existoval nějaký muž jménem Sigmund Freud! Neříkejte mi, že vás nikdy nenapadlo, že to „okušení jablka ze stromu poznání“ byla

vlastně první soulož! A vzápětí následoval trest. Ten známý kruťas starozákonní Hospodin způsobil, že se první lidé začali za svou nahotu stydět. Tento stud tedy nebyl nějakým zvýhodněním nebo odměnou, byl jednoznačným trestem za soulož. Kromě toho byl člověk odsouzen k tomu, aby v potu tváře dobýval chléb a aby žena rodila v bolestech.

Jaký div, že za tři tisíce let toho potu v dobývání chleba v důsledku pokroku zemědělské technologie jaksepatří ubylo a bolestí při porodu je žena chválabohu zbavena díky pokrokům v anesteziologii. Můžeme se pak divit tomu, že také ten sexuální stud se poněkud transformoval? Jistě se to netýká jen záměny fíkového listu za bikinky, ale často taky úplného odložení oděvu a návratu k původní rajske nahotě. Pokračovatelé původních Hospodinových představ píší tak dějiny sexuální cenzury po všechny věky věků. Klasická otázka „Kam až se může?“ stojí tak v rodném listu všech odvážnějších děl výtvarných, literárních a dramatických.

Ale dědičný hřích je nutno považovat za nebetyčnou nespravedlnost. Já tedy osobně odmítám nést jakoukoliv zodpovědnost za hříšné jednání svých předků a ještě k tomu tisíc generací zpátky. A navíc ještě v situaci, kdy vůbec nevím, co je jim vlastně vytýkáno. Nedávno se mi na tuto otázku pokoušel odpovědět jeden teologický učenec a napsal traktát tak předlouhý, že před tímbledla i učená díla marxismu-leninismu. Tož jenom pište, pište, třeba to někdo pochopí!

DOMÁCÍ PORODY Z dob studia na lékařské fakultě si dobře vzpomínám na „svůj“ první porod. Tomu dítěti bylo do křestního listu zapsáno datum 12. 4. 1961. Právě vyletěl do vesmíru Gagarin. Tehdejšímu novorozenci tedy bylo letos 53 let. Za půl století jsem těch porodů odvedl pár tisíc. Při vrchních službách v krajském ústavu k nám přivázeli komplikované porody ze široka daleka a řešil jsem i takové porodní komplikace, při nichž mi ještě dnes vstávají šedivějící vlasy na hlavě. V rodném městě potkávám stále lidi, které jsem přivedl na svět a také porodní asistentky, které jsem učil.

Snad mám tedy právo vyjádřit se také k ožehavé problematice domácích porodů, když se k ní dnes vyjadřuje kde-kdo. Kromě profesionálů, lékařů a porodních asistentek, nám už svůj názor sdělily

četné bojovnice za ženská práva, vyjádřili se také novináři, křesťané, politici a soudci všech stupňů až po ombudsmanku a Ústavní soud.

A přitom je to přece tak jednoduché. V demokratické zemi přece může každý rodit, kde chce a jak chce. Stejně jako může každý člověk beztrestně konzumovat alkohol, kouřit, pěstovat životu nebezpečné adrenalinové sporty nebo držet hladovku, může žena rodit v nemocnici, doma, v lese, na suchu, ve vodě, vleže, vstoje nebo třeba na houpačce. Jediným problémem je hazard nejen s životem vlastním, ale také s životem dítěte. Ale tady může přece až do dvanáctého týdne těhotenství rozhodnout umělým potratem. Nemělo by tedy toto právo platit i pro donošené dítě při porodu? Podle našeho zákona je ovšem usmrcení novorozence trestným činem. Takže nakonec je to přece jenom problém více právní než medicínský.

Profesionální porodnické hledisko k domácím porodům by však mělo být nekompromisně odmítavé. Přestože jsem sám odvedl několik nečekaných náhlých porodů v improvizovaných situacích, jednou dokonce ve vlaku, v žádném případě bych se nikdy nenechal přemluvit k účasti na plánovaném porodu v domácnosti. Mám totiž stále před očima ty život ohrožující horory z porodního sálu, o nichž se mi občas ještě dnes v noci zdá. Naštěstí naprostá většina těch porodů dopadla dobře v důsledku okamžité operativní intervence, pomoci mnoha spolupracovníků, konziliárních služeb a často také díky okamžitým krevním transfuzím. A to je možná rozdíl mezi lékařem – porodníkem a porodní asistentkou, která často ty komplikace zná jenom z knih. A možná ani to ne.

Pokud rodička usiluje o domácí porod, je to možno přičíst na vrub ochotě riskovat. Avšak porodní asistentka, která usiluje o uzákonění domácích porodů a o své účasti na nich, jedná s trestuhodnou neinformovaností. Představuje zdravotnického kaskadéra riskujícího život novorozence, matky a své následné trestní stíhání. A pokud toto riziko snad podstupuje v důsledku vyhlídky na materiální prospěch, dává přednost své peněženke před zodpovědným profesionálním přístupem k vedení porodu.

To už bychom pak mohli následovat příkladu jednoho ruského „vědce“, který v šedesátých letech minulého století svěřoval porody samicím delfína. Ty delfínice to prý docela uměly a novorozeně ihned vynesly na hladinu k nadechnutí. Problém však nastal při kojení.

Pokud prý totiž malému dítěti zachutná delfíní mléko, tak už to mateřské odmítá. Snad to tedy nebudou zkoušet naši porodní aktivisté.

DVOJČATA, TROJČATA A ČTYŘČATA Německý teolog, jakýsi profesor Osiandr, popsal v roce 1823 případ rodičky, která prý dala život celkem čtyřiceti třem dítkám, mezi nimi se vyskytovala samozřejmě vícečetná těhotenství: pětkrát dvojčata, čtyřikrát trojčata a jednou dokonce čtyřčata. Tento bohoslovec uvádí, že „mnohoro-dička byla statné postavy a širokého močojemu“. Takováto radost asi hned tak někoho nepotká, pokud ovšem je vůbec možno mluvit o radosti. Bohužel nevíme, zda tento učenec považoval široký močojem za příčinu nebo spíše za následek této záviděníhodné plodnosti. Ze zdravotního hlediska je možno už i dvojčata považovat za jakousi úchytku přinášející porodníkům přinejmenším starostlivé vrásky z hrozících porodních komplikací.

Příčina vícečetných těhotenství není bohužel známá. Jedině u dvouvaječných dvojčat byla zjištěna závislost na rase. Vyskytují se třeba u barevných obyvatel USA 4x častěji než u Japonců. Celosvětový průměr výskytu se řídí podle takzvaného Hellinova pravidla, u dvojčat je to 1 : 85 porodů, u trojčat 1 : 852 (7255), u čtyřčat 1 : 853 (614125) atd.

V poslední době jsou však tyto výsledky značně zkomplikovány stále se rozšiřujícími možnostmi asistované reprodukce. Pokud je totiž vajíčko oplodněno „ve zkumavce“ a není jistota, že se v ženské děloze uchytlí, volí lékař zpravidla po domluvě s pacientkou zavedení dvou až tří takových oplodněných vajíček. Potom už následuje jakási genetická loterie, jejímž výsledkem může být vícečetné těhotenství. A protože třeba trojčata představují už opravdu vážnou zdravotní a porodnickou komplikaci, může se opět se souhlasem těhotné přistoupit k cílené interrupci, při níž se jedno oplozené vajíčko odstraní a zbývající ponechá dorůst. Tento výkon s sebou pochopitelně nese veškeré etické problémy umělého potratu včetně protestních petic ochránců nenarozeného života.

Zajímavé je, že také hormonální antikoncepce někdy výskyt dvojčat příznivě ovlivní. Po jejím vysazení nastává totiž jakýsi fenomén odrazu, jehož výsledkem bývá více oplodněných vajíček v následující-

cím cyklu. Nepovažujte to, prosím, za poplašnou zprávu! Pochopitelně zdaleka ne každá žena po skončení užívání antikoncepčních tablet má hned dvojčata. Jedná se pouze o nepatrně zvýšenou šanci a výsledky jsou vypočítány z mnohatisícových souborů.

Závěrem mi pak dovoluňte citovat jednu porodnickou kuriozitu z historické publikace, kterou sepsal francouzský porodník A. Debay a její český překlad vyšel v Praze v roce 1921. „Žena jménem Eliška Powlerová byla matkou šestnácti dětí, z nichž jen dvanáct vstoupilo do stavu manželského. Když žena tato zemřela u věku devadesáti tří let, měla 114 vnuků či vnuček a 228 pravníků a pravnuček, dále již v té době žilo více než 900 dětí, které zplozeny byly zmíněnými pravnuky a pravnučkami. Bylo to tedy v okamžiku smrti její celkem okrouhle tisíc dvě stě padesát potomků!“

Myslím, že tato prababička zcela jistě nezemřela opuštěná ve starobinci.

EJAKULAČNÍ POVĚRY Čas od času se v sexuologickém poradenství vyskytnou dotazy týkající se mužského ejakulátu. Nejčastěji se tazatelé zajímají o délku životaschopnosti spermií. Tady je odpověď poměrně jednoduchá. V tekutém stavu mizí pohyblivost spermií asi po dvanácti hodinách, zatímco v zaschlých skvrnách není už po jejich pohybu a tím i po možnosti oplodnění ani památky. Pokud se ovšem spermatická tekutina smíchá ve vhodném poměru s glycerinem a zmrazí na teplotu $-196\text{ }^{\circ}\text{C}$, pak je možno tímto ejakulátem oplodnit ženu třeba i za mnoho let.

Pečlivým pozorovatelům působí někdy starosti jakési rosolovité hrudky, které sice za nějakou dobu zkapalní, nicméně však tento jev vyvolává znepokojení. Tady je zapotřebí amatérské spermiology rovněž uklidnit, ty chuchvalce jsou zcela normální.

S přibývajícím oblibou orálního sexu začíná lidi zajímat také chuť a výživná hodnota ejakulátu. Obecně je známo, že muži touží po felaci mnohem častěji, než jsou jim jejich partnerky ochotny dopřát, však to také někdy bývá důvod k vyhledání prostitutky. A tak by snad argument chuťových a výživných parametrů semene mohl sloužit k propagaci této odmítané praxe. Tady musím bohužel všechny adepty zklamat, protože chuť ejakulátu je mdlá a výživná hodnota nepatrná. Stopová množství vitamínu C to asi nevytrhnou, protože pár kapek citrónové šťávy je na tom lépe. Chuť je ostatně závislá na složení potravy, takže tady je snad možno něco vylepšovat.

A ještě jednu pověru jsem v poslední době zaznamenal. Kterýsi časopis dal do oběhu fámu, že prý mužské sperma má zvláštní kosmetický účinek, může prý sloužit dokonce jako pleťová maska. Snad má nějak vytahovat pokožku a zabraňovat tvorbě vrásek. Po pravdě řečeno, snad neexistuje kromě vyložených žíravin či fekálií žádný prostředek, který by si ženy na své pleti nevyzkoušely. Pokud zkouší třeba

okurku nebo placentu, je na tom ostatně kousek pravdy. Také lidský ejakulát obsahuje bílkovinné součásti, které jsou schopny lidskou pokožku vypínat a zvláčňovat, takže není šprochu, aby nebylo pravdy trochu. V případě ejakulátu to však má jeden háček. Občas totiž vyvolává alergickou reakci, takže místo vláčné pokožky dotyčná zčervená, nebo jí naskáču puchýře. Ostatně bývá ejakulátu asi 3 – 5 ml, což je na celoobličejovou pleťovou masku trochu málo.

Zejména v případě neznámého, nebo rizikového partnera je nutno s ejakulátem zacházet jako s potenciálně infekčním materiálem. Tady by měl na scénu nekompromisně vstoupit náš starý dobrý známý – kondom. Pokud však existuje jistota stabilního a zdravého partnera, pak je tedy dovoleno jeho semeno nejen polykat, ale třeba si jím spánembohem natírat libovolnou část těla. Zejména semenní fetišisté to považují za docela vzrušující.

EKONOMIE POPRSÍ Dávno už není žádným tajemstvím, že lidská sexualita podléhá zákonům volného trhu. Ženy jsou zpravidla v roli prodávajících, muži jsou kupující. Platí se buď hotovými penězi (prostitute), nebo v naturáliích (upevňování partnerských vztahů). Někdy se sexualita krade (znásilnění). Někdy si muž dlouhodobou smlouvou zajišťuje trvalé naturální plnění (sňatek), někdy uzavírá pouze smlouvu o smlouvě budoucí (zásnuby).

Cena sexuality bývá tedy pohyblivá a smluvní. Prodávající ženy se jí snaží občas zvyšovat všelijakým vylepšením vzhledu a používáním různých výrobků (móda, kosmetika, plastické operace).

Jedním z nejdůležitějších zkrášlujících mechanismů je vylepšování poprsí.

Služby a výrobky související s vylepšováním ňader tvoří dnes mamutí mezinárodní průmysl dosahující ročně výnosů miliard dolarů. Význam ženských prsů se v minulých dobách spravedlivě rozděloval mezi účel výživy novorozence a funkci sexuálního symbolu. Dnešek přináší stále více potlačování prvního a zdůrazňování druhého významu. Obchod s ňadry jako zdrojem výživy byl v minulosti dosti výnosný. Zaměstnání kojné přinášelo již od dob egyptských faraonů nositelkám mlékočárných prsů nejen tučné výtěžky, ale i vynikající společenské postavení. Vlivné kojné francouzských královen požívaly nesčetné výhody a tituly, které se zachovaly ještě dlouhá léta po zániku monarchie.

Přes veškerou úctyhodnou a záslužnou snahu propagace kojení začíná význam mléčné žlázy v moderní společnosti pozvolna upadat. Ženský prs přináší vrcholné uspokojení ještě dlouho poté, co přestal poskytovat mléko. Stále více a více se ženská prsa začínají uplatňovat jako sexuální životabudič a důležitá erotogenní zóna. Nejen v módě a reklamě, ale také v ekonomice sexu nabývají ňadra jedno z nejvýznačnějších postavení. Jejich tvar, velikost a způsob prezentace dokáže jaksepatří pohnout ekonomii veškeré erotiky, zvyšovat tržní hodnotu sexu a přinášet nemalé zisky.

Začíná to už pouhým pohledem na obnažená ňadra. Muže tento pohled odedávna těšil a ženy toho ekonomicky využívají dodnes. Sexuologické výzkumy prokazují, že se nic nezměnilo od dob slavných renesančních malířů a sochařů. Obrazy jejich modelek sloužily pak k potěše korunovaných hlav stejně jako slouží dnes prsa striptérek návštěvníkům moderních erotických show.

Na první pohled nepochopitelné je využití ženských prsů v reklamě. Co má třeba ženský prs společného s novým automobilem? A přece reklamní odborníci jednoznačně prokázali, že fotografie polonahé krasavice sedící na kapotě zvýší prodej tohoto modelu auta nejméně o 60–80 %. Již v polovině minulého století se v USA začala obnažená ňadra vyskytovat dokonce i na potravinových výrobcích. Přestože bylo tehdy zakázáno prezentovat obnažené bradavky, chutnala čokoláda s prsatou krasavicí o mnoho lépe než kdyby tam byl zobrazen sebevíce svalnatý kulturista.

Cena poprsí však nejeví jenom stále se zvyšující tendenci. Podléhá ekonomickému kolísání. Dvacátá léta minulého století představují

jakousi historickou anomálii. V těch dobách se ženy snažily své prsy zmenšovat. Chlapecká hrud' prý dávala lépe vyniknout splývajícím šňůrákům perel, které pověšené na krku visely rovně. Tato etapa však netrvala dlouho a prakticky už od druhé poloviny století se prsa stále zvětšují a ruku v ruce s tím permanentně stoupá jejich tržní hodnota.

Dokonce už slavný americký spisovatel John Steinbeck pozoroval vývoj ňader na plakátech a v kalendářích. Už v roce 1947 řekl, že „návštěvník z jiné planety by mohl soudit, že centrum rozmnožování lidí je umístěno v prsních žlázách“. My dnes dobře víme, že v tomto párovém orgánu sídlí nikoliv rozmnožování, ale hlavně ekonomie našeho sexu.

EMANCIPACE – RUB A LÍC Antikoncepční pilulka pomohla odstranit obavy žen z nechtěného otěhotnění. Na první pohled by se zdálo, že tím přispěla k jejich pocitu osvobození a životního štěstí. Chyba lávky! Všechny vyspělé země uvádějí trend právě opačný. Ženská radost ze života prý v posledních čtyřiceti letech nápadně klesá. Ukazují to průzkumy.

Co se to s ženami děje? Je mezi nimi stále více těch studovaných. V počtu středoškolsky vzdělaných osob předběhly v ČR dokonce své mužské protějšky. Místo valchy a necek mají automatickou pračku, případně i sušičku. Péče o domácnost se výrazně zmechanizovala. Stačí se podívat na všechny ty mikrovlnky, varné konvice, ledničky a mrazáky se zásobami polotovarů, stejně jako další vymoženosti moderní doby.

Nespornou výhodou jsou také snadné rozvody. Pokud se manžel nechová v souladu s dobrými mravy, není nic jednoduššího, než ho zapudit. Nebo mu rozvodem pohrozit. Díky tomu ubylo o třetinu případů domácího násilí. Citelně poklesl i počet žen, které manžel zavraždí. Také ženská sebevraždnost se prý značně snížila.

Přesto naprostá většina dotazníkových akcí, které dělají specialisté ve vyspělých zemích, zaznamenává u žen snižující se pocit životního štěstí. U mužů není tento pokles tolik patrný. Mnoho z nich se cítí dokonce šťastnějších než jejich protějšky. Čím to?

Antikoncepční tableta, a s ní spojená ženská emancipace, má svou odvrácenou stranu. Ženy se stále obtížněji uplatňují v konkurenci na